

ἀχυλιόπαννο τό, ἀμάρτ. ἀχ'λιόπαννον Ἀδραμ. ἀχ'λιονπάσθ' Κυδων. Λέσβ. ἀχ'λιπάσθ' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ παννί.

Παννὶ περιέχον τέφραν καὶ τιθέμενον ἐπὶ τοῦ κοφίνου τοῦ περιέχοντος τὰ πλυνόμενα λευκὰ ἐνδύματα, ὅπου δι' ἐπιχύσεως ὕδατος θερμοῦ παράγεται τὸ στακτόνερο, διὰ τοῦ ὁποίου καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα. Συνών. *ἀθητερός 2, ἀθομαντήλα, ἀθόπαννο 1, ἀχυλερόν, ἀχυλερόπαννο, ἀχυλιάστρο, μπουγαδόπαννο, σταχτόπαννο.

ἀχυλιόπιττα ἡ, ἀμάρτ. ἀχ'λιόπιττα Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ πίττα.

Σποδίτης ἄρτος. Συνών. ἀθόπιττα 1, ἀθοπίταρο.

ἀχυλιοπιτταρέλλι τό, ἀμάρτ. ἀχ'λιονπιτταρέλλι Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀχυλιοπιτταρεὶ διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸς ἀχυλιοπίτις 1, ὁ ἰδ.: Κάδαν μέσ' ἔς τοῦ γυνιδ' κουδὰ ἔτ'ν ἀχ'λιά, τοῦ βαλι το' ἡ μητέρα ἀχ'λιονπιτταρέλλι' (ἐκ παραμυθ.).

ἀχυλιοπίτις ὁ, ἀμάρτ. ἀχ'λιονπούτις Σαμοθρ. ἀχ'λιπούτις Ἰμβρ. Θηλ. ἀχυλοποντιτοῦ Χίος ἀχ'λιονπιτοῦ Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιόπιττα.

1) Ὁ παρὰ τὴν πυρὰν τῆς ἐστίας πάντοτε καθήμενος, ὁ μὴ ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀθοπιττάλης, ἀθοπούτις, ἀχυλιοπιττούρης, σταχτοπούτις. 2) Ὁ ἀγαπῶν νὰ μένῃ κατ' οἶκον, ὁ ἀκοινώνητος Σαμοθρ. Πβ. ἀπραχτος 4.

ἀχυλιοπιττούρης ὁ, ἀμάρτ. ἀχυλοποντιτούρης Ἰων. (Κρήν.) Θηλ. ἀχυλοποντιτούρα Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιοπίτις καὶ τῆς καταλ. -ούρης.

Ἀχυλιοπίτις 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ περὶ μικρὴ ἐκάτον τοῦ Θεοῦ τὴν ἡμέραν κοντὰ ἔς τὸ ζ-ζάκιν καὶ γὰρ δεῦτο τὴν ἐβγάλασιν ἀχυλοποντιτούρα Καρδάμ. (ἐκ παραμυθ.).

ἀχυλιώνομαι ἀμάρτ. ἀχ'λιώνομαι Ἰμβρ. Λήμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιά.

Λερώνομαι ἀπὸ τέφραν: Μπῆκι ἡ γάττα μέσ' ἔς τ' γυνὴ καὶ ἀχ'λιώθ'κι Λήμν.

ἀχυλιωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχ'λιωτὸς Ἰμβρ. Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ἀχυλερός, ὁ ἰδ.

ἀχυλοτορβᾶς ὁ, ἀμάρτ. ἀχ-χυλοτορβᾶς Χίος (Μεστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ τορβᾶς.

1) Σακκίδιον τέφρας. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος λίαν μικροῦ ἀναστήματος, ἀνθρωπάριον.

ἀχύλωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀχύλωντους βόρ. ἰδιώμ. ἀθούλωτος Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χύλωτός < χυλώνω.

1) Ὁ μὴ ἀλειμμένος διὰ πηλοῦ Κύπρ. 2) Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς μὲ ἀβεστοκονίαμα πολλαχ.: Ντουβάγια ἀχύλωτα Μποέμ Ντόπ. ζωγραφ. 100. 3) Ὁ μὴ χυλώσας, ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς χυλὸν διὰ τοῦ βρασμοῦ, συνήθως ἐπὶ ἐψομένων ὀσπρίων κοιν.: Ἀχύλωτη σούππα - φασολάδα κττ. Ἀχύλωτα ρεβίθια - φασόλια κττ. Συνών. ἀχύλευτος. 4) Ὁ μὴ διαβραχεὶς ἐπὶ ξηρῶν καρπῶν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Συνών. ἀμούσκευτος, ἀμούσκιωτος.

ἀχυρίστρα, ἰδ. ἀχερίστρα.

ἄχυτος ἐπίθ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄχυτος.

1) Ὁ μὴ ἐκχυθεὶς. 2) Ὁ μὴ χυθεὶς εἰς τύπους: Ἀχυτο κερί - μολύβι κττ. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ χύσας, ὁ μὴ ἐκσπερματισθεὶς, ἐπὶ ἄρρενος.

ἀχῶ (I) Ἦπ. Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀχῶ Πελοπν. — Λεξ. Δημητρ. ἀχῶ Ἦπ. Κέρκ. ἀχῶ Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἡ χῶ.

Ἦχῶ, κροτῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀχᾶει τὸ ποτάμι ἀπὸ τὰ πολλὰ νερά Ἦπ. Ἀπὸ τοῖς ῥάχες γῦρο ἀχούσανε κουδούνια καὶ βελάσματα ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 5. Σ τὸν ἀέρα ἀχούνε ἀπόβαθα καὶ θλιβερά μονοκρητὰ ΚΧατζοπ. Ἀννιῶ 64 || Φρ. Ἀχούν τ' ἀφτιά μου (αἰσθάνομαι βόμβον εἰς τὰ ὦτα) Πελοπν. || Παροιμ.

Φτωχοῦ καμπάνα δὲν ἀχᾶει, πλούσιου δὲν ἀνασαίνει (διὰ πτωχὸν ἀποθανόντα ἡ καμπάνα δὲν ἤχει, ἐνῶ διὰ πλούσιον δὲν διακόπτει τὸν ἤχόν της, διαρκῶς κρούεται ἐπὶ ἀνισότητος καὶ μετὰ θάνατον) Ἦπ. || Αἰνιγμ. Ἐνα πρᾶμα π' ἀχᾶει ἡ χώρα (ἡ καμπάνα) Ἦπ. || Ἀσμ.

Κι ἀκῶ τὸν ἄνεμο κι ἀχεῖ, μὲ τὰ βουνὰ μαλώνει

Λάστ.

Ἀχούνε κάμποι καὶ βουνὰ καὶ τὰ πουλλὰ σκορποῦνε ἄγν. τόπ.

Ἀκόμα στέκει ὁ χορὸς κι ἀχᾶει τὸ τραγούδι Πελοπν. (Βαλτέτσ.) Καὶ ἀπροσ. ἀχᾶει, ἀκούεται ἤχος Ἦπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντιβοῖζω, ἀντιβροντῶ 1, βοντίζω.

ἀχῶ (II) ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχός (II).

Στενάζω. Συνών. ἀναστενάζω.

ἀχωμάτωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χωματώτος < χωματώνω.

Ὁ μὴ λερωθεὶς ἀπὸ χῶμα.

ἀχώνᾱ ἐπίρρ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχώνιν.

Ἀχώνευτα, ὁ ἰδ.: Τὸ κρέας ἀχώνᾱ ὀδᾶς ἄ (ἐκβάλλει τὸ κρέας χωρὶς νὰ τὸ χωνέψῃ).

ἀχώνευτα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχώνευτος.

Χωρὶς νὰ χωνέψῃ τι. Συνών. ἀχώνᾱ.

ἀχώνευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) ἀχώνευτε Τσακων. ἀχώνευτος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀχώνευτος. Τὸ ἀχώνευτος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος χωνεύω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ τακεὶς, ὁ μὴ ἐλαττωθεὶς κατ' ὄγκον κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἀχώνευτη κοπριά - φωτιά κττ. Ἀχώνευτα κάρβουνα κοιν. Ἀχώνευτον ἄψιμον (πυρὰ) Οἶν. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἠσύχ. «ἀχώνευτον ἄκαυστον». 2) Ἀπεπτος, ἐπὶ φαγητοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) Τσακων.: Μένει τὸ φαεῖ ἔς τὸ στομάχι του ἀχώνευτο. Ὅ,τι τρώει τὸ βγάξει ἀχώνευτο κοιν. 3) Δύσπεπτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Γνωμ. Τὸ χταπόδι χωρὶς κρὰσι εἶναι ἀχώνευτο σύνηθ.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπαχθής, ἀνυπόφορος, ἀβάστακτος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀχώνευτος ἄνθρωπος. Ἀχώνευτη γυναῖκα. Ἀχώνευτοι τρόποι. Λόγια - φερούματα ἀχώνευτα κοιν. Ὁ

θάνατός του είναι άχώνευτο πράμα Ἄνδρ. || Φρ. Σώπα, γιατί δὲ χωνεύω τ' άχώνευτα (πρὸς τὸν λέγοντα άνοησίας) Ἀθῆν. 2) Ἀσυγχώρητος πολλαχ. : Ἀὐτὸ ποῦ ἔκανες εἶναι άχώνευτο. 3) Ὁ μὴ κατανοηθεῖς ἐπαρκῶς Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀχώνευτο μάθημα Λεξ. Πρω. Ἀπ' ὅσα ξέρει τὰ πρὸ πολλὰ τὰ χεῖ άχώνευτα Λεξ. Δημητρ.

Πβ. άχώνιν.

άχωνεψιά ή, Λεξ. Δημητρ. άχωνευσία Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ά - καὶ τοῦ οὐσ. χώνεψι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Ἀπεψία.

άχώνιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) άχών' Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά - καὶ τοῦ ρ. χωνεύω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 175.

1) Τὸ μὴ χωνευθέν, ἀδιάλυτον Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Ἀπεπτον, ἐπὶ τροφῶν Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) : Ἀχώνᾶ νὰ ἐβγάλεις ἄτα! (άχώνευτα νὰ τὰ βγάλης! Ἀρά) Χαλδ.

Πβ. άχώνευστος Α.

άχωρεσιᾶ ή, ἀμάρτ. άχουριδᾶ Ἰμβρ. άχουιδᾶ Σαμοθρ. άχουριδᾶ Κυδων. Λῆμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άχώρετος.

Τὸ νὰ μὴ χωρῇ τις πουθενά, τὸ νὰ αἰσθάνεται τὸν χῶρον ἀνεπαρκῇ ἐνθ' ἄν. : Φρ. Ἀχουριδᾶ ἔχ' Κυδων. Κάτσι σ' ἓνα μέρος, δ' άχουριδᾶ τ' ἑοῦ ἔχ'ς ; Ἰμβρ. Θαρεῖς πλεῖα κ' ἔχ' δ' άχουριδᾶ τ' ἑοῦ Λῆμν.

άχώρετος ἐπίθ. Μῆλ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σίκιν. — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,267 ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,387 — Λεξ. Δημητρ. άχώρετος Λεξ. Δημητρ. άχώριγους Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. άχώρητος. Τὸ άχώρετος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. άχώριγος, ὃ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς - ἰζω ρημαίων παραγόμενα.

1) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν χωρεῖ, δὲν δύναται νὰ περιληφθῇ που Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σίκιν. — Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ. : Ἀχώρετο πράμα Ἀρκαδ. Κόσμος πολὺς άχώρετος 'ς τὴν ἐκκλησιᾶ Λεξ. Δημητρ. Τὸ κολοκύθ' άχώρετον ἐν ἀπέσ' 'ς σὴν ἐντξερὲν Τραπ. Ὅ,τι εἶν' ἀφάνταστο, ὅ,τι εἶν' άχώρετο 'ς τὸ νοῦ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Κακὸν πολὺ καὶ άχώρετο Σίκιν. Χώρισι, άχώριγι, χόρτασι, άχόρταγι! (ἀποστροφὴ πρὸς τὸν παμφάγον Ἄδην λεγομένη κατὰ τὰς κηδείας) Πάμφιλ.

2) Ἀπειρος, ἀτελείωτος Μῆλ. — ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. : Ἐχω νὰ σοῦ πῶ πολλὰ καὶ άχώρετα Μῆλ. || Ποιήμ. Ἀπόστασα ν' ἀνεβοκατεβαίνω | τὰ θαλασσόβουνα τόσον καιρό, διψᾷ τὸ μάτι μου τὸ θολωμένο | νὰ ἰδῇ στερεᾶ 'ς τ' άχώρετο νερό.

άχώριστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άχώριστος.

Ἀχωρίστως, ἀδιασπᾶστως : Ζοῦμε - περνοῦμε άχώριστα. Δεμένοι - ἐνωμένοι - ξευγαρωμένοι άχώριστα.

άχώριστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) άχώρ'στους βόρ. ἰδιώμ. άχώριγος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνεχώριος Ἡπ. ἀνιχώρ'γους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ άρχ. ἐπίθ. άχώριστος.

1) Ὁ μὴ χωριζόμενος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) : Σύντροφος άχώριστος. Φίλοι άχώριστοι. Φιλαινάδες άχώριστες κοιν. || Φρ. Νὰ γίνουμ' ἀνιχώρ'γ'! (εὐχὴ τῶν συμπεθερῶν κατὰ τὸν γάμον) Ζαγόρ. Νὰ μᾶς προνοήσ' νὰ τὸ 'χουμ' ἀνιχώρ'γου! (εἶθε νὰ προκόψουν οἱ νεό-

νυμφοί μας καὶ νὰ ἐρχώμεθα συχνὰ πρὸς ἐπίσκεψίν των) Ἡπ. || Ἀσμ.

Πόνος καὶ ἀγάπη άχώριστοι φίλοι συζυγισμένοι

'ς τὸ πονεμένο στῆθος μου ἔχουν φωλεὰ χτισμένη

Κρήτ. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ χωρισθῇ Πόντ. (Τραπ.) : Σανιδᾶ άχώριγα. 2) Ἀκαθάριστος Καππ. (Ἀραβάν.)

3) Ὁ μὴ εὐρίσκων χῶρον νὰ καθίσῃ Πόντ. (Οἶν.)

Πβ. άξεχώριστος.

άχωστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) άχουστος σύνηθ. βορ. ἰδιώμ. άχωτος Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. άχωστος.

1) Ὁ μὴ καλυφθεῖς μὲ χῶμα σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Ἀχωστες πατάτες - ρίζες σύνηθ. 2) Ὁ μὴ ταφεῖς Ἀθῆν. κ.ά. : Παροιμ. φρ. Πεθαμένος καὶ άχωστος (ἐπὶ ἀδόξου τέλους). Συνών. ἄθαφτος 1.

άψα ἐπίρρ. ἀψέα Κάρπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀψὲ Θράκ. (Μάδυτ.) ἀψὰ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θεσσ. (Ἀιβάν. Ζαγόρ.) Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀψὰ Ἄνδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἀστυπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Στέρν.) Κάλυμν. Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Φερτ.) Κρήτ. Κυδων. Κύθν. Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Μακεδ. Μαριούπ. Μύκ. Νίσυρ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. κ.ά.) Σάμ. Σκῦρ. Σῦρ. Τσακων. Χίος — ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 81 — Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. (λ. ἀψὸς) ἠψὰ Ἄνδρ. (Κόρθ.) Μαριούπ. ἄψα Καππ. (Σίλ.) ἀψὸ Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Α 179 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὸ πρᾶμα πῶς ἐπέ-ρασε δὲν εἶναι μπορετό μου | ἔτσι ἀψὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ».

1) Ὁργίλως, ὀξύχολως Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σισάν.)

2) Ἀποτόμως Πόντ. 3) Βιαίως, ὀρμητικῶς Μακεδ. (Σισάν.) Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. : Ἀψὰ πῆρι τῇ δ'λεῖα Σισάν.

4) Ταχέως Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀιβάν. Ζαγόρ.) Κάλυμν. Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλ. Φερτάκ.) Κάρπ. Κύθν. Κύπρ. Μαριούπ. Μύκ. Πελοπν. (Καλάμ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Σκῦρ. Σῦρ. Τσακων. — ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. : Ἀψὰ ἔλα Ἀμισ. Ἀψὰ νὰ ἔρκεσαι Οἶν. Ἐλα, κάνε ἀψὰ! Κύθν. Νὰ ρθ'ς ἀψὰ Μύκ. Πῆγαινε ἀψὰ Σῦρ. Μοῦ πνευ ἡ μάνα μου νὰ πάω ἀψὰ Κύθν. Ἐψὰ φέρε νερὸ Κόρθ. Μὴν πορπατῆς τόσο ἀψὰ Λεξ. Πόππλετ. Τρέχα ἀψὰ ἀψὰ 'ς τὸ γι-ατρὸ Λεξ. Δημητρ. Τὸ καράβιν ἀψέα πάγει Κερασ. || Φρ. Ἀψὰ καὶ γλήγουρα (τάχιστα) Ζαγόρ. Ἀψὰ τοῦ πῆρις (ταχέως διέτρεξες τὴν ἀπόστασιν) Ἀιβάν. Ἐπκίασεν δουλειὰν ἀψὰ τῶαί γεμᾶτα (ἐργάζεται μετ' ἱλὸν καὶ ἀδιάκοπα) Κύπρ. Εὐ-ρέθην του ἀψὰ τῶαί γεμᾶτα (τοῦ ἦλθαν τὰ πράγματα ἀσχη-μα, ἐπὶ φιλονικούντος) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀψέα γλακᾶς τὸν γάαρων, ἀψέα τὸν ἀποστένεις (ὅτι ἡ σπουδὴ ἐπιφέρει ταχεῖαν κόπωσιν) Κάρπ. || Ἀσμ.

Ἀψ' ἄς λουδῇ Καλάνα μου, ἀψ' ἄς πλυθῇ καλή μου,

ἀψ' ἄς φέρῃ τὸ γεῦμα μου καὶ τὸ μεσημερ'νό μου

Καππ. β) Ἀμέσως, πάραυτα Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σάμ. γ) Ἐγκαίρως Καππ. (Ἀραβάν.) δ) Ἐνωρίς, προῶρως Καππ. (Ἀραβάν.) Σῦρ. Τῆν. : Ἐνα μῆνα πρὸ ἀψὰ Τῆν. Ἀκόμ' εἶναι ἀψὰ Σῦρ. 5) Ἰσχυρῶς, σφο-δρῶς Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Κάλυμν. Κῶς Λέσβ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σκῦρ. Χίος : Νὰ τὴν χτυ-πήσῃς ἀψὰ Φιλιπούπ. Ἐχτύπησε ἀψέα Ὁφ. Τραπ. Ἀέρας ἀψέα φυσᾷ Κερασ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. Συνών. δυ-νατά. β) Δριμέως Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρ-

